

Sygn. akt I USK 224/21

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania J.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 października 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz adwokata L.S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2019 r., oddalił apelację J.S. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 26 stycznia 2018 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 7 sierpnia 2017 r., odmawiającej mu prawa do emerytury.

Spór w sprawie ograniczał się do rozstrzygnięcia kwestii, czy wnioskodawca osiągnął wymagany rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43, ze zm., dalej jako rozporządzenie), staż pracy uprawniający do emerytury w obniżonym wieku w trybie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291), a w szczególności, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę w okresie od dnia 25 kwietnia 1977 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w S. S.A. w B., była pracą świadczoną stale i w pełnym wymiarze czasu w szczególnych warunkach w rozumieniu powołanego rozporządzenia.

Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, w wyniku których Sąd ten przyjął, że sporne zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku operatora wózka widłowego oraz dodatkowo mechanika nie było wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwoławczego, wykaz A, dział XIV, poz. 16 (załącznik do rozporządzenia) wymienia prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Tymczasem z relacji świadków i samego wnioskodawcy rysuje się obraz wykonywania pracy nie tylko w kanale remontowym i w ogóle w warsztacie, ale także poza nim (na przykład na placu). Zatem w odniesieniu do wnioskodawcy nie został spełniony wymóg wykonywania przedmiotowej pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy warunkach szczególnych.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w części, w zakresie pkt 1. We wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów związane z następującą treścią przepisów prawa - jaką należy zastosować wykładnię do załącznika do rozporządzenia, w którym w wykazie A, w dziale VIII „w transporcie i łączności” wskazano, że uprawniającym do niższego wieku emerytalnego są: „ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie”, uwzględniając fakt, iż aktualne orzecznictwo rozróżnia kilka sposobów wykładni powołanej treści załącznika do rozporządzenia. Ponadto skarga kasacyjna jest

oczywiście uzasadniona, ponieważ orzekające w sprawie sądy zupełnie pominęły okoliczność, że skarżący pracował w branży transportowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Przed wszystkim, jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu. Tak zaś uczynił skarżący. Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest formułowanie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dyskwalifikuje jego zasadność już na samym wstępie.

Po wtóre, zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przenosząc te uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, należy podkreślić, że istotą sporu czy wnioskodawca J.S. osiągnął wymagany rozporządzeniem staż pracy uprawniający do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, a w szczególności, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę w okresie od dnia 25 kwietnia 1977 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w S. S.A. w B., była pracą świadczoną stale i w pełnym wymiarze czasu w szczególnych warunkach w rozumieniu powołanego rozporządzenia. W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny doszedł do

wniosku, na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych, że wnioskodawca, w żadnym okresie spornej pracy, nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, która mogłaby zostać zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach.

Tym samym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza jedynie do zakwestionowania dokonanej w sprawie oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Innymi słowy, celem postępowania kasacyjnego nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym, orzeczono w myśl art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1621) w związku z § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. SK 66/19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 769).